

[Elna Munch.]

kun naturligt, om man fik dem bragt ud af Verden.

Et af de Eksempler, der kunde nævnes, er, at Kvinderne ikke kan blive Præster. Blandt de mange Lovforslag, der i disse Dage drysses ned over Rigsdagens Bord, savner man et Lovforslag derom, og jeg henstiller til den højtærede Regering, om den ikke kunde tænke sig at fejre dette lille 10 Aars Jubilæum med at fremsætte et Lovforslag i denne Retning. I Betragtning af al den Ængstelse, hvormed man fra konservativt Hold imødesaa Kvindernes Deltagelse i Politik, maa de 10 Aar, der er gaaet, dog vist siges at være gaaet helt godt. Hvad blev der ikke spaaet om, hvilke forfærdelige Tilstande der vilde indtræde i Landet, naar Kvinderne fik Valgret: Hjemmene og Børnene vilde saa at sige gaa til Grunde, og Mændene var næsten udsat for at dø af Sult, naar Kvinderne hvert fjerde Aar skulde hen og stemme. Og nu ser man, at det er ikke gaaet saa galt, som Præsten har prædikeret, og jeg synes derfor, der var al god Grund til at mindes, hvor godt det er gaaet i disse 10 Aar, og det synes jeg, man passende kunde gøre ved at fjerne denne sidste Uretfærdighed fra Loven om Kvinders Adgang til Embeder. Da Lovforslaget sidst var fremme, var der jo slet ikke nogen videre Modstand mod det principielle, det var blot et af de Spørgsmaal, hvorom man sagde, at Tiden dertil endnu ikke var moden. Nu er der, som sagt, gaaet 10 Aar, siden Kvinderne kom ind i Rigsdagen, mon Tiden nu ikke er moden dertil? Forslaget bliver dog gennemført om ikke mange Aar, saa jeg synes, man lige saa godt kunde gøre det med det samme, det vilde ikke forvolde nogen som helst Skade.

Medens man i det store og hele ikke kan klage over, at Lovgivningsmagten har forurettet Kvinderne, maa man desværre sige, at Administrationen ikke er fulgt med i Udviklingen. Man har ikke overalt taget Konsekvenserne og har paa mange Omraader handlet stik imod Lovens Aand; det gælder f. Eks. ved Kvinders Ansættelse i Embeder. Jeg er absolut ikke af den Anskuelse, at en Kvinde skal have et Embede, fordi hun er Kvinde, men jeg kan heller ikke gaa med til, at hun ikke skal have det, fordi hun er Kvinde. Naar hun har de samme Kvalifikationer som de mandlige Ansøgere, bør hun ogsaa have de samme Chancer, men dette synes ikke at være Tilfældet.

Jeg skal minde om en Sag, der har været stærkt diskuteret i Pressen. En kvindelig juridisk Kandidat indgav i 1927 Ansøgning

om en Stilling som Sekretær i Skattedepartementet. Den paagældende Departementschef meddelte, at han endnu ikke havde taget principiel Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt Kvinder overhovedet kunde opnaa Ansættelse som Sekretærer i Departementet. Han beklagede, at hun havde anvendt saa meget Arbejde paa at tage juridisk Embedseksamen, og raadede hende til at søge Beskæftigelse i privat Virksomhed. Jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Statsminister, om han mener, det er korrekt, at en Embedsmand behandler en kvindelig Ansøger paa den Maade, og om Statsministeren ikke finder Anledning til at indskærpe Administrationen, at der bør være den samme Adgang for Kvinder som for Mænd til Tjenestemandstillingerne.

Jeg skal nævne et andet Omraade, fra hvilket Kvinderne bevidst bliver holdt ude; det er ved Nævningedomstolene. Det er utvivlsomt Lovens Mening, at Kvinder skal have samme Adgang til disse Domstole som Mænd, men det er saa langt fra at være Tilfældet. Allerede ved Udtagelse til Grundlisterne viser Forskellen sig; der maa derfor være noget galt ved Loven, der burde dog paa Grundlisterne i hvert Fald være lige mange Mænd og Kvinder. Som Grundlisterne nu sammensættes, kan det maaske ikke gennemføres, men saa bør de sammensættes paa anden Maade. Dertil kommer, at ved mange Sager skydes Kvinderne ud, fordi de er Kvinder; det sker særlig i Sædelighedssager, og dette er selvfølgelig ganske urimeligt. Der var nylig en Sag om Fosterfordrivelse, og det virkede ganske parodisk, at i den Domstol, der skulde dømme i denne Sag, sad der 2 Kvinder, alle de andre var Mænd.

Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med, at Statsministeren har bebudet, at der vil blive fremsat et Lovforslag om at oprette et nyt Sindssygehospital. Det fremgaar heraf, at den højtærede Sundhedsminister vistnok maa have fraveget sin Anskuelse om, at der ikke skulde være Pladsmangel paa Sindssygeanstalterne. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa det Lovforslag, som er afgivet af den Kommission, der har været nedsat om Augustenborg. Jeg skal kun udtale min fulde Tilslutning til, at man har taget under Overvejelse at udnytte Slottet. Den Kommission, der har afgivet Betænkning, regner med 450 Pladser, og det maa formodes, at Lovforslaget vil blive fremsat paa Grundlag deraf. Det er jo en Begyndelse, men det vil sikkert snart vise sig at være en Draabe i Havet. Der har i Aar været rejst en Be-